

Publicerad 2 apr 2006 23:28

Fosterfamilj hjälpte Ida att komma på rätt köl

Ida Westerberg hade varit stökig i något år när hon 14 år gammal råkade ta en överdos amfetamin och hamnade på sjukhus. Detta väckte socialtjänstens ögon och hon placerades efter en tid på behandlingshem i en fosterfamilj inom stödprogrammet MTFC.

Idas problem började på högstadiet när hon hittade nya vänner som hon började festa hårt med. Hon stal pengar, ljög och rymde hem-ifrån. Och hamnade i slagsmål ofta. Hon säger att hon hamnade snett till följd av svåra problem inom familjen.

Men det är saker hon inte vill tala om.

- Mina föräldrar tappade kontrollen över mig. Jag gjorde precis som jag ville, sket i alla andra. Jag var också nyfiken på att prova nya saker, säger Ida.

Hon började "slira", som hon uttrycker det, i åttan, och blev en annorlunda person.

- Jag har alltid varit vild och energisk, men då blev jag en elak version av mig själv. Men det berodde ju mycket på narkotikan, säger hon.

Efter att hon tagit en överdos hamnade hon på Maria pol och fick gå i samtal med socialsekreterare. Men samtalen gav inte resultat och Ida skickades till behandlingshemmet Risinge i Norrköping, där man gjorde en utredning av Idas situation.

- Det var jättejobbigt i början, jag kände mig sviken. Det kändes som min mamma inte ville ha mig. Men sen vande man sig, jag fick många kompisar och fick verkligen hjälp där.

Efter sex månader lämnade hon behandlingshemmet i Risinge och bara ett par dagar senare flyttade hon in i sin nya MTFC-familj som socialtjänsten föreslagit som ytterligare hjälpinsats.

I familjen fanns det en mamma och en pappa, fem barn och två hundar.

- Det var mitt krav, ingen våningssäng och så måste det finnas djur, säger Ida.

Det var jobbigt att flytta in hos en helt ny familj utan att känna någon. Hon berättar att hon höll sig på sin kant och att hon inte ville ta plats. Men sedan gick det rätt snabbt att lära känna familjen och de började slappna av mer och mer tillsammans.

Ida gick till skolan varje dag och tack vare familjen klarade hon nion-de klass.

På tisdagarna åkte Ida och hennes egen familj på familjeterapi.

- Vi pratade om hur det funkade i familjen, om mitt beteende, vad vi ville förändra. Vi fick bättre kontakt och det kom ju fram en massa saker som man inte visste, bra som dåliga.

Ida träffade två tre gånger i veckan en ungdomsterapeut som var i 25-årsåldern. För henne fick Ida förtroende.

- Hon la sig på min nivå, hon kunde vara lite omogen, så det var kul att hänga med henne. Och hon hade tålamod när jag blev sur.

Under hela vistelsen hos fosterfamiljen användes ett poängsystem för uppförande. Ida kunde få ett par poäng om hon plockade ur diskmaskinen eller gick ut med soporna. Med tiden fick hon mer och mer fritid, fick gå ut själv och använda sin mobiltelefon. Så länge hon skötte sig.

Efter ett år i fosterfamiljen flyttade hon hem. Hon mådde dåligt den första tiden och saknade fosterfamiljen som hon hade kommit väldigt nära, och hon saknade hundarna och vännerna. Men drygt ett år senare fungerar det bra att bo hemma.

Hon är nu snart 18 år och går första året på det samhällsvetenskapliga programmet på Cybergymnasiet, och försöker plugga så mycket som möjligt för att få betyg som räcker för att komma in på Polishögskolan.

- Jag tror det är ett varierande jobb, och man får vara med om mycket. Lite fart, jag kan inte sitta still.

Hanna Nordin, hanna.nordin@dn.se

